

Sygn. akt II Cz 469/17

POSTANOWIENIE

K., dnia 18 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Chmura

Sędziowie: SSO Wojciech Vogt

SSO Barbara Mokras – spr.

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. R. (1)

przy udziale M. R. (2)

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z członkiem rodziny dotkniętym przemocą (art. 11 a ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie)

w przedmiocie zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt I Ns 146/17

postanawia:

- 1. uchylić zaskarżone postanowienie;**
- 2. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawić Sądowi I instancji w orzeczeniu kończącym sprawę.**

SSO Barbara Mokras SSO Jacek Chmura SSO Wojciech Vogt

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w K. umorzył postępowanie w sprawie z wniosku M. R. (1) o zobowiązanie M. R. (2) do opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z wnioskodawczynią (pkt 1) oraz nie obciążył zainteresowanych nieuiszczonymi kosztami postępowania (pkt 2).

W uzasadnieniu podniesiono, że wnioskodawczynie cofnęła na rozprawie wniosek, a uczestnik postępowania wyraził na to zgodę, przy czym postępowanie w przedmiotowej sprawie nie należy do postępowań wszczynanych z urzędu, co implikuje umorzenie postępowania na podstawie przepisu art. 512 § 1 k.p.c. i art. 355 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Na powyższe orzeczenie wnioskodawczynie wniosła zażalenie, zaskarżając postanowienie w całości.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że w chwili składania oświadczenia o cofnięciu wniosku w przedmiotowej sprawie pozostawała w błędzie co do wiarygodności złożonej przez M. R. (2) obietnicy należytego zachowania wobec swojej osoby, albowiem po wydaniu zaskarżonego postanowienia postępowanie M. R. (2), stanowiące faktyczną podstawę złożenia w niniejszej sprawie wniosku, nie uległo przyrzeczonej poprawie.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie sprawie dalszego biegu, jak również o zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczynie kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W judykaturze oraz w piśmiennictwie prawniczym przyjęto, że ustawodawca, dając stronom możliwość decydowania o wszczęciu i przebiegu postępowania przez podejmowanie czynności procesowych, pozostawia im jednocześnie prawo do ich odwoływania (cofania); mogą to czynić tak długo, dopóki nie osiągną skutku w postaci prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie. Oznacza to, że przed uprawomocnieniem się orzeczenia o umorzeniu postępowania (art. 355 § 1 k.p.c.) strona może zmienić decyzję o wycofaniu się z postępowania w zażaleniu na to postanowienie. Dyspozycyjną czynnością procesową - nie wyłączając cofnięcia pozwu czy wniosku - może strona odwołać jedynie z przyczyn uznanych przez sąd za uzasadnione. Do takich przyczyn należą tak wady oświadczenia woli,

jak i okoliczności powstałe następnie, umożliwiające cofnięcie czynności dokonanych pod każdym względem prawidłowo. Uchylenie się od skutków oświadczenia procesowego (czynności procesowej jako *sui generis* czynności prawnej) złożonego pod wpływem błędu jest możliwe, jeśli to oświadczenie grozi materialnym prawom strony. Odwołanie oświadczenia procesowego złożonego z przyczyny powodującej jego wadliwość, takiej jak błąd, polega na uchyleniu się od jego skutków prawnych z powołaniem się na błąd istotny. Konieczne jest zatem wykazanie uzasadnionej przyczyny wadliwości złożonego oświadczenia. Przyczyna ta oceniana jest przez sąd rozpoznający zażalenie z punktu widzenia możliwości złożenia oświadczenia procesowego przy bezbłędnej i rozsądnej ocenie sytuacji (art. 84 § 2 k.c.). Na tej podstawie sąd władny jest rozstrzygnąć, ważąc argumenty przemawiające za tym, czy istnieją dostateczne przyczyny do skutecznego uchylenia się od skutków złożonego oświadczenia woli (por. m.in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1960 r., 3 CR 1380/60, OSPiKA 1961, nr 11, poz. 314 z apr. gl. W. Siedleckiego; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.02.1983 r., II Cz 11/85, Legalis nr 23591; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05.05.2000 r., II IKN 180/00, Legalis nr 348526; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.02.2016 r., I CSK 81/15, Legalis nr 1461049).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że gdyby wnioskodawczynie nie złożyła oświadczenia o cofnięciu wniosku pod wpływem błędnego zapewnienia M. R. (2), że jego zachowanie wobec jej osoby ulegnie poprawie, wnioskodawczynie nie złożyłaby oświadczenia o cofnięciu wniosku wszczynającego niniejszą sprawę.

Dlatego, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. , orzeczono, jak w sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSO Barbara Mokras SSO Jacek Chmura SSO Wojciech Vogt